

MAESTRO
MERCKX

Maestro Merckx

Stefaan Van Laere & Robert Janssens

© 2025 Stefaan Van Laere/uitgeverij Partizaan

ISBN: 9789493453128

www.partizaan.be

**STEFAAN VAN LAERE & ROBERT
JANSSENS**

MAESTRO MERCKX

**HET LEVEN VAN DE KANNIBAAL
IN WOORD EN BEELD**

“Ik ga het zeker lezen!”

Eddy Merckx, die van auteur Stefaan Van Laere het boek ‘Pingpong op twee wielen’ (geschreven samen met Robert Janssens) kreeg een dag voor zijn 80ste verjaardag.

In het spoor van een legende

Als kind was ik nét te jong om de gloriédagen van Eddy Merckx bewust mee te maken. De zwart-witbeelden op televisie, de enthousiaste stemmen op de radio en de foto's in de kranten kleurden mijn jeugd met flarden van een man die groter was dan de koers zelf. Hij werd een mythe nog voor ik goed en wel wist wat een mythe was. En toch: hij was er altijd. Als naam, als verhaal, als voorbeeld.

In 2025 is Eddy Merckx tachtig geworden en werd hij uitgebreid gefêteerd met boeken, heel wat mediabelangstelling en zelfs een film. Acht decennia waarvan hij in meerdere generaties wielervliefhebbers heeft begeesterd. Wat hij op de fiets presteerde, tart nog steeds de verbeelding. Wat hij naast de fiets betekende - als mens, als icoon, als levende herinnering - is minstens even indrukwekkend. Zijn invloed gaat verder dan statistieken en zeges. Eddy zit verankerd in ons collectief geheugen.

Eén dag voor die tachtigste verjaardag mocht ik Eddy in levenden lijve een boek overhandigen: Pingpong op twee wielen, een verzameling wielerverhalen die ik samen met Robert Janssens heb geschreven. Robert - inmiddels 86 - is een levende legende in de wereld van de wielerverslaggeving. Hij volgde Merckx' carrière vanop de eerste rij, met een scherp oog en een al even scherpe pen. In dat boek vertellen we beurtelings verhalen waarin de koers als een rode draad door ons leven loopt, en uiteraard komt Eddy daar regelmatig in voor. Hoe kan het ook anders?

Die dag, daar in de coulissen van de voorstelling van het mooie eerbetoon dat Johny Vansevenant schreef, voelde ik me deel van iets groots. Ik overhandigde Eddy niet alleen ons boek, ik gaf hem ook een stukje van mijn jeugd terug, en eerde tegelijk Robert, die zoveel betekend heeft voor de koersjournalistiek én die met grote toewijding heeft meegewerkt aan dit boek, Maestro Merckx. Zijn bijdragen zijn van onschatbare waarde, en ik ben hem daar diep dankbaar voor.

Maestro Merckx is een visuele en tekstuele ode aan een man die meer was dan de grootste coureur aller tijden. De vele unieke foto's, de rake citaten van en over Eddy, de herinneringen die springlevend blijven - ze nemen je mee op een reis door de tijd, langs overwinningen, ontberingen en onvergetelijke momenten.

Ik nodig je van harte uit om je te laten onderdompelen in dit boek. Blader, kijk, lees, herbeleef. Want wie Merckx zegt, zegt niet alleen koers, maar ook passie, doorzetting, elegantie en... eeuwigheid.

Stefaan Van Laere

Journalist Robert Janssens (links) aan het werk in de perszaal samen met collega Victor Larcher (La Meuse).

Een boek in plaats van een tentoonstelling

Stefaan, auteur en uitgever tegelijkertijd, en ik, journalist toen en schrijver nu, wij werden op een bepaald moment door ene Patrick X. gesolliciteerd om mee te werken aan een tentoonstelling over Eddy Merckx, ter gelegenheid van diens 80ste verjaardag. Het moest geen gewone expo worden, waarin, bijvoorbeeld, de carrière van de grootste coureur aller tijden jaar per jaar in beeld en tekst werd gebracht. Neen. Wij, mensen van wie verondersteld werd dat we zoveel van die bijzondere man wisten, moesten maar eens tonen hoeveel meer die was dan een veelvoudige laureaat van ongeveer alle koersen die elk seizoen weer op de kalender verschijnen.

Het was een bijzonder leuke opdracht, waarvan we wisten dat we er niet rijk zouden van worden, maar die ons nog maar eens zou leren hoe bijzonder 'Eddy' wel was en nog altijd is. 'We vlogen er in', zoals de mensen zeggen. Stefaan met het verzamelen van een onovertrefbaar aantal vaak nooit geziene foto's, ik met het schrijven van een aantal artikeltjes (wat mijn compagnon ook deed) die dan, keurig gedrukt, tussen beelden en andere herinneringen opgehangen moesten worden.

Maar helaas, driemaal helaas: om een aantal redenen ging de tentoonstelling niet door en zo zaten we daar met al die mooie dingen, die veroordeeld werden tot opslaan in de duisternis van de archieven. Het was, zowel voor Patrick als voor Stefaan als voor mij, pijnlijk om beleven. Maar! Onze goede vriend en uitgever bedacht dat we, met alles wat we nu bijeengebracht hadden, even goed een boek konden maken. 'Nog een boek', werd gezegd, want die 80 jaar van Merckx had intussen al veel schrijvers aan het werk gezet, vriend Johnny Vansevenant aan de kop van dat pelotonnetje, terwijl wij, die pas als laatste aansloten, daardoor nog moeilijk of niet in de prijzen konden vallen.

Maar we geloven dat niet.

De figuur van deze kampioen en de waarde van die man zijn zo bijzonder dat over honderd-, of zeg bij deze gelegenheid beter... tachtig jaar het de mensen nog altijd zal boeien als ze nog maar eens met niet te verslijten aandacht gaan luisteren en kijken naar- maar vooral lezen over die man, misschien wel de boeiendste die ik in mijn leven ontmoet heb. En ik ben intussen toch ook 86.

Robert Janssens

“Ik werd thuis ‘Eddy’ genoemd, maar op mijn pas stond ‘Eduard’. Op het gemeentehuis in Meensel-Kiezegem wilden ze ‘Eddy’ niet aanvaarden omdat het Engels klonk. Mijn andere voornamen zijn Louis en Joseph. Louis was mijn peter, mijn nonkel Joseph (een broer van mijn moeder) kwam in de concentratiekampen om.”

Eddy Merckx.

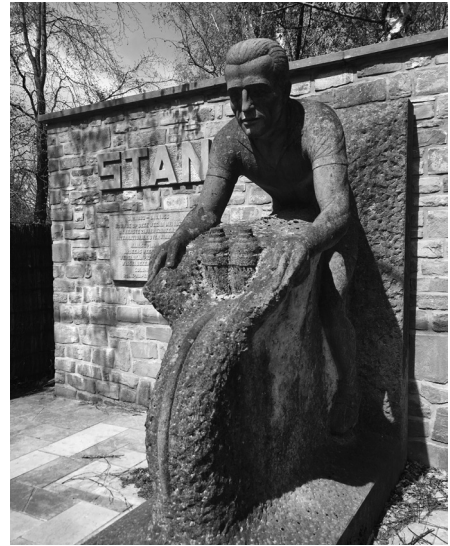
Eddy Merckx bovenaan tweede van links in het 6de leerjaar (1957 Oudergem).

De eerste wedstrijd van Eddy Merckx in 1957 in geboortedorp Meensel-Kiezegem.

“Toen ik de dood van mijn groot idool Stan Ockers vernam gooide ik me huilend op mijn bed.”

Eddy Merckx over de immens populaire ex-wereldkampioen Stan Ockers, die op 29 september 1956 in het Antwerpse Sportpaleis verongelukte en twee dagen later overleed.

“Mijn vroegste herinnering is mijn eerste valpartij met de fiets. Dat was toen ik vier was. Mijn benen gingen steeds sneller totdat ze uiteindelijk de pedalen niet meer konden bijhouden en ik spectaculair crashte.”

Eddy Merckx.

Moeder Jenny: “Je staat voor een keerpunt in je leven. Hoeveel renners slagen erin hun brood te verdienen? In België ken ik er twee: Rik Van Looy en Rik Van Steenbergen.”
Eddy Merckx: “Maar ik zal de derde zijn!”

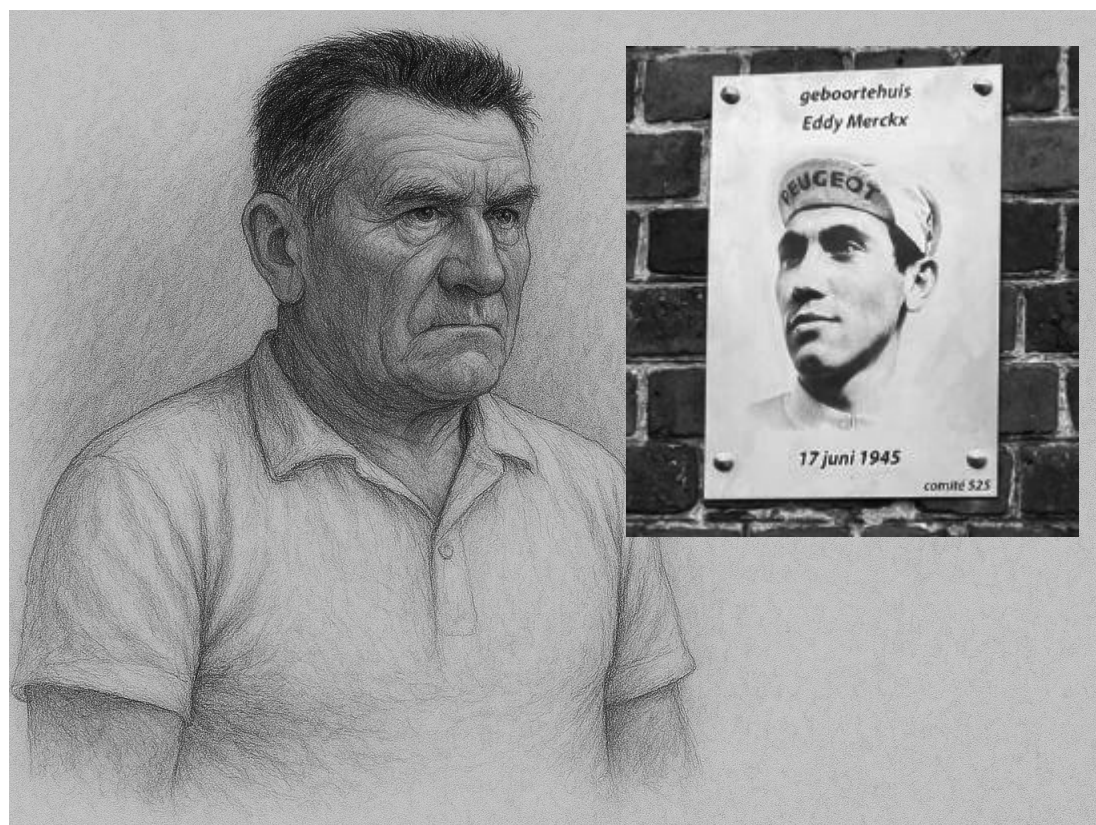
Dialogoog op 1 mei 1962 tussen een bezorgde moeder Eugenie “Jenny” Pittomvils en Eddy voor de nieuwelingenkoers in Halle.

Gesprekken met die twee andere grootheden Rik Van Looy en Rik Van Steenbergen zorgden altijd voor animo zoals in de legendarische uitzending ‘Confrontatie der Wielergoden’ met moderator Mark Vanlombeek op de BRT (17 april 1979).

“Eddy’s grootvader van moederskant Theophiel Pittomvils had een enorme kracht. Met één hand tilde hij een zak graan van 100 kg op en laadde deze op een tractor. Deze genen droegen wellicht bij tot de doorzettingsvermogen dat Merckx in de loop van de seizoenen ontwikkelde met meer dan honderdvijftig dagen koersen per jaar op de weg en de piste.”

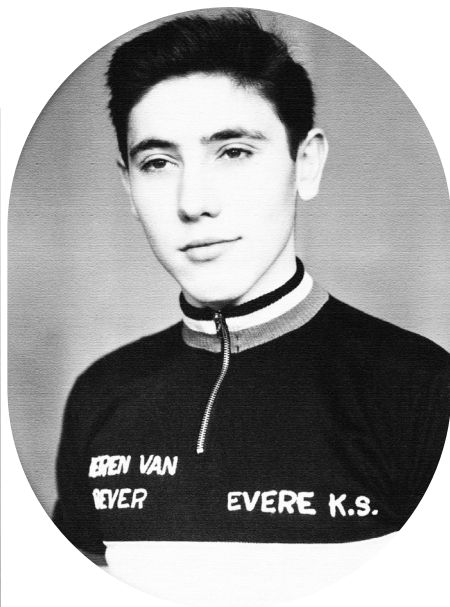
Achterneef Rémi Roskins.

In april 2025 werd aan het geboortehuis van Eddy Merckx in de Tielstraat in Meensel-Kiezegem een gedenkplaat opgehangen. Hij heeft er ook een standbeeld, een fietsroute en een muurtekening. Hij is ook peter van het Hagelands Vredesmuseum dat aandacht heeft voor de dramatische gebeurtenissen aan het einde van de Tweede Wereldoorlog in Meensel-Kiezegem.

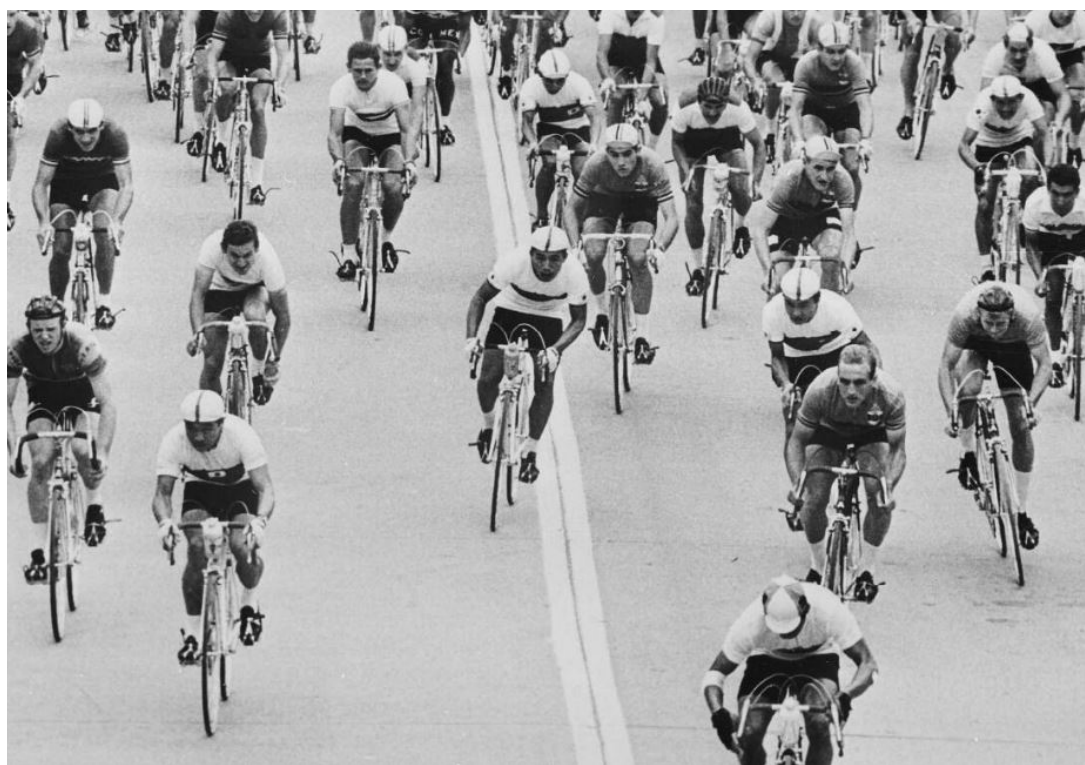
“Mijn eerste regenboogtrui gaf me veel voldoening, maar anderzijds was ik bang wat er geworden was van vroegere wereldkampioenen. Bijna geen van hen was een grote prof geworden.”

Eddy Merckx over zijn zege in het wereldkampioenschap voor amateurs in Sallanches (1964). Meteen zijn tweede titel bij de jeugd na eerder de winst in het Belgisch kampioenschap voor nieuwelingen in 1962 (Libramont).

“Krampen weerhielden me ervan voor de Olympische titel te strijden.”

Eddy Merckx over de Olympische wegrit in Tokio (1964). Walter Godefroot werd er derde.

Bij de start van de Olympische wegrit in Tokio: Walter Godefroot rechts en Eddy Merckx in het midden.

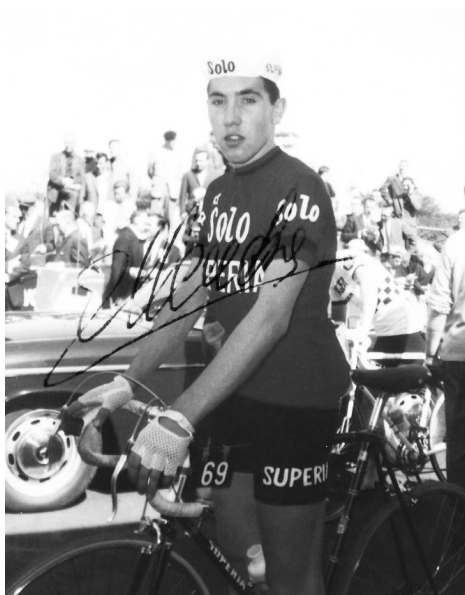
Stefaan Van Laere blikt terug

TEAM MET DRIE GIGANTEN

Eddy Merckx maakte in 1965 (in 2025 al 60 jaar geleden) zijn profdebuut in het team van Solo-Superia. Achteraf bekeken een waar superteam met ook nog Rik I (Van Steenberghe) en Rik II (Van Looy), waar de ambitieuze Merckx nooit echt zijn draai vond. Hij won toch negen wedstrijden en werd tweede in het BK na Walter Godefroot en voor Arthur 'El Toro' Decabooter, resultaten die in de schaduw stonden van het palmares dat zijn ploeg dat jaar bij elkaar fietste.

Dier waren niet min. Zo beleefde Rik Van Looy als kopman een topseizoen met onder meer zes ritzeges en de eindstand in de Ronde van Sardinië, Parijs-Roubaix, acht etappes en de puntentruif in de Vuelta en twee

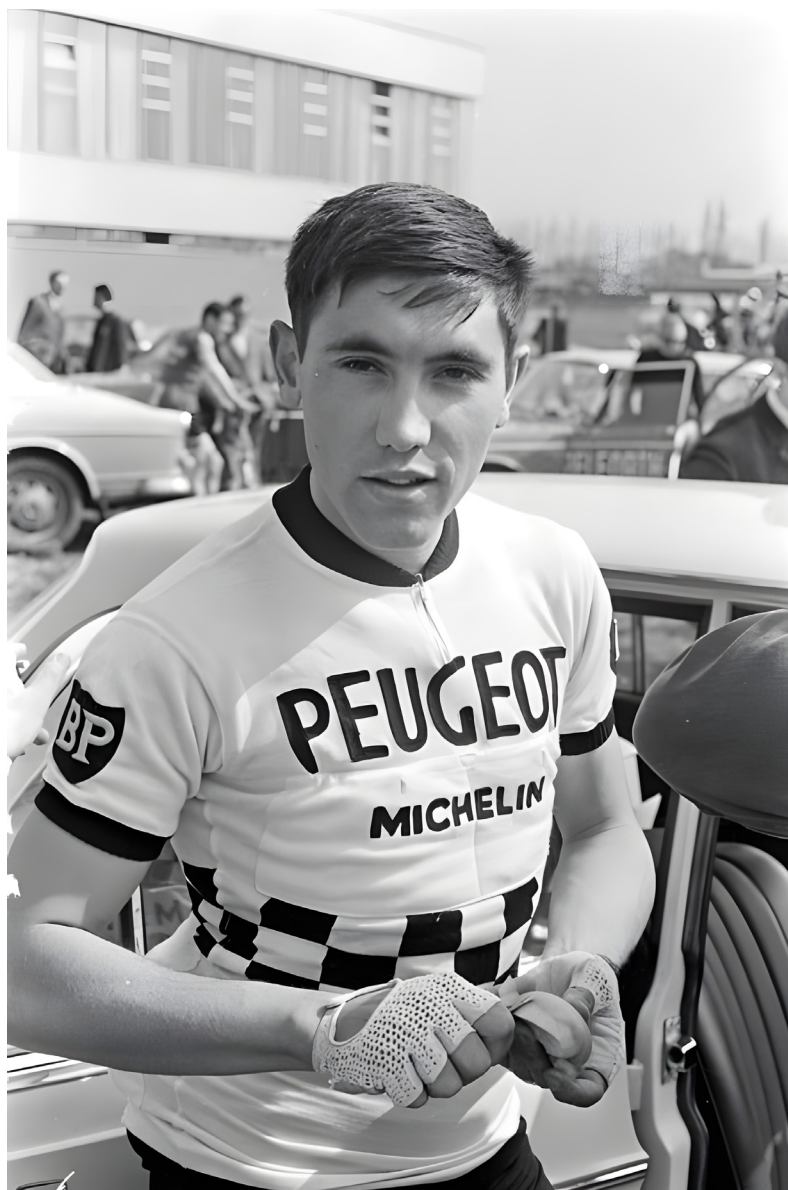
ritten in de Tour. Andere ploegmaats behaalden eveneens succes, zoals Ward Sels (Parijs-Brussel), Noël De Pauw (Omloop Het Volk en Gent-Wevelgem), en Bernard Van de Kerckhove en Edgard Sorgeloos die een rit in de Tour wisten te winnen. De intussen al 37-jarige Rik Van Steenberghe reed nog weinig op de weg en concentreerde zich vooral op de piste waar hij zeges behaalde in de zesdaagses van Bremen, Essen, Madrid, Milaan, Toronto en Quebec. Eddy Merckx voelde zich gemuilkorfd door Rik Van Looy en koos op het einde van het seizoen eieren voor zijn geld. Hij tekende bij het team van Peugeot, waar hij in 1966 meteen met de deur in huis zou vallen door Milaan-Sanremo te winnen.

Het podium van het BK 1965 in Vilvoorde: Eddy Merckx (tweede), Walter Godefroot (winnaar) en Arthur Decabooter (derde).

“Ik verscheen altijd 100% voorbereid aan de start van Milaan-Sanremo. De Ronde van Sardinië, en Parijs-Nice waren niet voldoende. Ik begon mijn voorbereiding in de winter tijdens de zesdaagse. In 1966 heb ik deelgenomen aan de wedstrijden van Gent en Brussel en heb ik er twee wedstrijden aan toegevoegd, in Rocourt en Roubaix. Voor het kiezen van het juiste traject en de reflexen is er niets beter dan de piste.”

Eddy Merckx na zijn eerste van zeven zeges in Milaan-Sanremo in 1966.

“Deze koers zal ik nooit meer rijden!”

Eddy Merckx (Dwars door België 1966) klinkt beslist na een tumultueuze sprint met Willy Bocklandt en Walter Godefroot waarbij hij Godefroot ongewild ten val brengt. Merckx krijgt eerst de bloemen maar wordt uiteindelijk gedeclasseerd. Hij houdt woord en staat er nooit meer aan de start.

Beelden van Dwars door België 1966 met op de volgende pagina's de val van Walter Godefroot die voor Eddy Merckx aanleiding was om deze wedstrijd nooit meer te rijden.

